

Productie 52

Maandag 27 september 2021

Mensen die mij goed kennen of waar ik mee heb samengewerkt, weten dat ik al geruime tijd grote twijfels heb bij het logische karakter, de effectiviteit en de proportionaliteit van de maatregelen ter bestrijding van Covid-19. Met de besluitvorming van afgelopen augustus en september is voor mij de grens qua logica en uitlegbaarheid bereikt. Daarbovenop kan ik het coronabeleid niet meer rijmen met mijn politieke inspiratiebronnen en de Grondwet.

Mijn politieke inspiratie ligt in het christendemocratisch gedachtegoed. Een mens komt tot zijn recht in relatie tot een ander. De overheid dient zich terughoudend op te stellen en niet onnodig in te grijpen in het leven van mensen en de gemeenschappen waar ze in leven (subsidiariteit). De samenleving is niet maakbaar. De Grondwet en de daar in opgenomen vrijheden schrijven een overheid voor om alleen in te grijpen in die vrijheden wanneer dat noodzakelijk is en dat dan alleen te doen wanneer dit effectief is en proportioneel is.

De afgelopen anderhalf jaar waren uitzonderlijk. Rond maart 2020 arriveerde Covid-19 in Nederland. Maatregelen waren noodzakelijk. Maar met alles wat we inmiddels weten over het virus en de vaccinatiegraad die wij inmiddels bereikt hebben, is dat punt wat mij betreft gepasseerd. De meeste mensen die Covid krijgen, hebben geen tot lichte klachten. Ongeveer 85% van de Nederlanders boven de 12 jaar is volledig gevaccineerd. Daar hoor ik ook bij, maar ik sta voor de vrije keuze die dit is en die dit moet blijven.

Wij zijn als samenleving in een bizarre situatie terechtgekomen. Aanvankelijk bracht coronabestrijding saamhorigheid. Inmiddels keert zowel het beleid, als de vraag of iemand wel of niet gevaccineerd of getest is en de (voor de meeste mensen onnodige) angst voor COVID-19 zich tegen ons. De tegenstellingen in de samenleving groeien met de Covid-bestrijding als een niet te onderschatten voedingsbodem. Voor mij is die prijs te hoog.

De genomen kabinetsmaatregelen in augustus en september leiden tot onlogische situaties die niet meer uit te leggen zijn. De voorbeelden zijn bekend. Ze beperken en beperken al die ondernemers en hun medewerkers onnodig in de evenementensector, de sport, de horeca, de kunst en cultuur en de reissector. Sectors die 1,5 jaar beperkingen achter de rug hebben en soms zelfs al 1,5 jaar gesloten zijn met niet zelden desastreuze effecten in het zakelijke en privé-leven van de mensen die daar onderdeel van zijn. De ellende als gevolg van de coronamaatregelen van de afgelopen 1,5 jaar voor bijvoorbeeld alleenstaanden en jongeren is niet te onderschatten.

De brede invoering van een CoronaToegangsbewijs is niet alleen een praktische vraagstuk over wat het neerleggen van de verantwoordelijkheid betekent voor ondernemers en hun (vaak jonge) personeel. Fundamenteel komt hier de vraag achter weg of het gerechtvaardigd is dat nu nog te doen met internationaal een van de hoogste vaccinatiegraden die ook nog vrijwillig tot stand gekomen is. Hoe verstandig het ook is om je te laten vaccineren, er zal een groep blijven die dat niet wil. Deze mensen overtuigen is een opdracht. Maar, meer dan dat, mag het in het licht van lichamelijke integriteit en het virus waar het over gaat, niet zijn. Het langzaam overgaan naar een situatie dat je alleen nog ergens binnen mag met een vaccinatiebewijs of een herstelbewijs (dat na 6 maanden verloopt), het zogenaamde G2-systeem, is onnodig en niet proportioneel. De samenleving is niet maakbaar, een virus al helemaal niet. Mensen horen bij elkaar. Mensen bang maken voor elkaar door nu weer op allerlei plekken toegangsbewijzen te vragen, is voor mij de bijl aan de wortel van samenleven.

Ik hoop dat met de huidige kennis van Covid en de bereikte vaccinatiegraad heel snel een andere, bredere afweging gemaakt wordt en andere besluiten genomen worden. De ervaring heeft geleerd dat het nemen van beperkende maatregelen makkelijker is dan deze weer opheffen. Daar hebben we vele voorbeelden van gezien. Voor de mensen die medisch gezien niet of slecht reageren op vaccinatie zullen wij andere oplossingen moeten vinden. Want Covid blijft. Een mens kan helaas ziek worden. Ik heb grote waardering voor de medewerkers in de zorg, maar de zorg staat al veel langer onder druk. In de zorg zijn andere maatregelen voorhanden die vast tegen bestaande belangen in deze sector ingaan maar daarom niet minder noodzakelijk zijn. Zeker wanneer Covid of andere virussen weer opspelen.

Op de huidige weg doorgaan is wat mij betreft geen optie. We hameren namelijk niet het virus kapot maar wel vele andere zaken die ons alijd lief geweest zijn. Ik kan het beleid niet meer rijmen met mijn verstand en mijn geweten. Op verzoek van de fractie heb ik daarom besloten mijn Kamerzetel op te geven. Ik wil geen spijtzwaren zijn. Ik ben er de mens niet naar en daarvoor is het christendemocratische gedachtegoed mij te lief. Daarom om aan alle speculaties bij voorbaat een eind te maken: ik blijf CDA'er. Dat bepaalt mede de mens die ik ben.

Ik dank iedereen voor de lieve en ondersteunende woorden de afgelopen dagen. Het is goed te weten dat je gedragen wordt.

Mona Keijzer